

ny Diskussion om Hensigtsmæssigheden af i det hele taget at gennemføre dette Lovforslag, og jeg skal derfor indskrænke mig til at hen- vise til de to Ord, jeg har skrevet i Betæn- ningen. Det følger deraf og tillige af, at jeg er Medforslagsstiller til de stillede Æn- dringsforslag, at jeg ikke modsætter mig, at denne Sag uden Afstemning gaar til 3dje Behandling.

3det jeg har Ordet for at gøre denne Bemærkning, skal jeg tilføje, at jeg ved Gennemsynet af Udkastet til Betænkningen ikke har været opmærksom paa, at der er en enkelt Sætning deri, som forekommer mig en smule tvivlsom, og det er, hvor der tales om Hartkornstøndens Stilling. Som ærede Medlemmer ville se af Betænkningen, gøres det gældende, at det vilde være meget hen- sigtsmæssigt, om ogsaa Hartkornstønden blev tildelt, og at det vilde være rigtigt, om Ad- ministrationen, Kommuner og private til- vejebragte saadanne Tabeller, hvorefter man kunde rette sig. Der tilføjes imidlertid, at der ikke er Anledning for Lovgivningsmagten til at gribe ind her. Det er dette sidste, om hvilket jeg ikke ved, hvorvidt det er rig- tigt, om der ikke gerne kunde være Anled- ning for Lovgivningsmagten til at gribe ind her. Faa vi denne Lov gennemført, komme vi af med Lønder, Stæpper og Album i andre Forhold, og det maatte allerede af den Grund anses for at være heldigt, om man kom bort fra disse Benaevnelser paa alle Omraader, altsaa ogsaa for Hartkorn- støndens Bedkommende. Naar der er Tale om at opnaa Lettelser og Besparelser i Be- regningsmaaden efter den ny Lov, er det noget, der i Almindelighed kommer Handels- folk og i det hele taget de Samfundsklasser, der staa noget højere oppe, ogsaa i Intelli- gents, særlig til gode, medens derimod den Fordel, som kan opnaas ved at faa Hart- kornstønden tildelt, vil komme den jævne Be- folkning til gode og særlig de kommunale Myndigheder, og jeg vilde derfor tro, at selv om det ikke kan ske paa denne Lov, hvad jeg gerne indrømmer, kunde der mulig være Anledning for Lovgivningsmagten til at tage dette Spørgsmaal op og lade denne Lov efterfølge af en anden, hvorved ogsaa Hart- kornstønden bliver tildelt. Til denne Bemærk- ning skal jeg indskrænke mig.

Olesen: Naar jeg med Udvalgets Flertal er med til at anbefale dette Forslag, er det ikke uden en vis Vængstelse, særlig over for enkelte Punkter, som jeg skal tillade mig at gøre det høje Ting opmærksomt paa. Jeg er ikke helt enig med den ærede

Ordfører i, at denne Reforms Gennemførelse ikke vil komme til at koste meget, den vil vistnok komme til at koste meget, først og fremmest for de handlende, som skulle have alle deres Maal- og Bejeredstaber omjus- terede, men det vil ogsaa komme til at koste meget i Hjemmene, hvor de navnlig paa Landet have Beje- og Maaleredstaber, som skulle ombyttes, og dernæst vil det komme til at koste meget i Skolerne, hvor Geografi- og Regnebøger og den Slags Bøger skulle gøres om.

Det, der i mine Øjne maatte dog er det værste, er Forslaget om Justermesteren. Naar vi have foreslaaet fra Udvalgets Side, at Justermesteren skal udnævnes af Kongen, altsaa være Statsembedsmand og ikke fortære under Kjøbenhavns Magistrat, saa er det vistnok i og for sig rigtigt, men jeg synes nok, at den Løn, der er sat, er temmelig høj, og jeg vilde gerne være med til og ikke alene for dette Embedes Bedkommende at komme ind i et Spor, hvor man ikke satte Lønningerne for disse Embeder slet saa høje. Vi leve jo under trange Naar, ikke mindst i Landbruget, og Landbruget ser med Uvilje hen til, naar Lovgivningsmagten sætter større og større Lønninger, flere og flere Embeder og større og større Pensioner. Jeg kunde derfor have ønsket, at man navnlig ikke havde givet denne Embedsmand det store Lønningstillæg.

Der er en anden Side af Sagen, med Hensyn til hvilken jeg nærmest ønskede at rette en Forespørgsel til Ministeren, og det er med Hensyn til Uviklingen med Magi- straten. Det kunde være rart at vide, om Staten ved denne skal betale Kjøbenhavns Kommune noget for at faa den Eneret, som Kommunen hidtil utvivlsomt har haft, eller om Justervæsenet simpelthen uden vederlag overtages af Staten straks, naar Loven træ- der i Kraft eller Kongen bestemmer det.

Med Hensyn til Lovens § 7, i hvilken der er Tale om det Tidspunkt, hvor disse Foranstaltninger skulle træde i Kraft, har jeg ikke været opmærksom paa i Udvalget, at de 3 Aar, der er Tale om, kunde blive for- kortede til 1 Aar, hvis Kongen bestemmer det, saaledes at vi altsaa ikke faa mere end 3 Aar i det hele taget, inden hele Loven træder i Kraft. Jeg er ikke ganske klar over, hvorledes det skal forstaaes. I Udval- get var det min Mening, at de 3 Aar vare fastsatte, men ved at se nøjere efter har jeg nu set, at Fristen kan forkortes, men kun ikke maa udstrækkes over de 3 Aar. Naar jeg nu alligevel vil anbefale Lovforslaget, er det, fordi det er en Sag, som det ikke kan hjælpe at blive ved at skyde fra sig, den vil vistnok sent eller tidligt komme igen, saa